

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 357/09-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Jána Lubyho a Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti M. S., JUDr. E. S. a Ing. G. K., všetci bytom Ž., zastúpených advokátkou JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 166/1996, za účasti Okresného súdu Žilina, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo M. S., JUDr. E. S. a Ing. G. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 166/1996 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Žilina prikazuje, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 8 C 166/1996 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. M. S., JUDr. E. S. a Ing. G. K. priznáva finančné zadost'učinenie každému po 3 500 € [slovom tritisícpäťsto eur (105 441 Sk)], ktoré je Okresný súd Žilina p o v i n n ý zaplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý uhradiť M. S., JUDr. E. S. a Ing. G. K. trovy konania v sume 711,64 € [slovom sedemstojedenásť eur a šesťdesiatštyri centov (21 439 Sk)] na účet ich právnej zástupkyne JUDr. M. P., Ž., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2009 doručená s'ťažnosť M. S., JUDr. E. S. a Ing. G. K. (ďalej len „s'ťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 166/1996, ktorého predmetom je rozhodovanie o žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo podaním návrhu 5. februára 1996.

S'ťažovatelia uviedli, že súdne konanie trvá viac ako 13 rokov a dosiaľ nebolo právoplatne skončené, pričom okresný súd nekonal v ich veci minimálne v obdobiach od 5. februára 1996 do 27. júna 2001 (prvé pojednávanie) a od 18. novembra 2003 do 28. marca 2007. Na základe uvedeného s'ťažovatelia žiadali, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 166/1996 boli porušené ich označené práva, aby prikázal okresnému súdu postupovať v ich veci bez zbytočných

prieťahov, priznal im finančné zadost'učinenie každému po 10 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd s'ťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 357/09-12 z 8. októbra 2009 ju prijal na ďalšie konanie.

Okresný súd sa k s'ťažnosti vyjadril podaním sp. zn. 1 SprS 368/09 z 9. novembra 2009, ktorého prílohou je vyjadrenie zákonného sudcu a podrobná chronológia úkonov okresného súdu v konaní sp. zn. 8 C 166/1996. Podpredseda okresného súdu vo vyjadrení uviedol:

„Podľa obsahu spisu a chronológie úkonov súdu, ktorý tvorí prílohu tohto vyjadrenia, zastávam názor, že v dobe, keď bola podaná s'ťažnosť podľa 62 a násl. zák. č. 757/2004 Z. z. ako aj s'ťažnosť na konanie ústavnému súdu k namietanému porušeniu práv s'ťažovateľa na rozhodnutie veci v primeranej lehote a bez prieťahov nedošlo.

Vybavením s'ťažnosti podľa § 62 a násl. zák. č. 757/2004 Z. z. predsedom súdu 11. 2. 2008 došlo k náprave, ktorá zamedzila vznik ďalších prieťahov v konaní. Od vybavenia s'ťažnosti sa vo veci koná bez prieťahov.

Osobne mám za to, že sa jedná o procesne a vecne náročnú vec. O tom svedčia aj opakované zmeny návrhu (9. 6. 2008, 5. 2. 2009, 18. 3. 2009), rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo účastníkmi pravidelne doplňané a neumožňovalo rozhodnúť na vytýčenom pojednávaní. Každé vytýčené pojednávanie muselo byť odročené za účelom opätovného dokazovania. Samotné dokazovanie bolo nariadené znaleckým dokazovaním, boli žiadané listiny zo štátneho archívu a pod. Postup súdu navyše s'ťažuje aj správanie samotných účastníkov, ktorý zásadne v krátkej dobe pred pojednávaním podávajú nové návrhy na vykonanie dokazovania a vyjadrenia, čo znemožňuje prejednanie a rozhodnutie veci na nariadenom pojednávaní a vyžaduje si opätovné odročenie pojednávania. V konaní sa rozhoduje o určení vlastníckeho práva k právnym predchodcom účastníkov, niekoľkokrát sa menil predmet konania, skutkové tvrdenia.

Mám za to, že činnosť súdu je minimálne od vybavenie s'ťažnosti podanej predsedovi súdu plynulá a zodpovedá náročnosti a obtiažnosti prejednávanej veci. Osobitne poukazujem aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR v konaní IV. ÚS 78/07, I. ÚS 246/08 ako

aj jedno z posledných rozhodnutí ústavného súdu, podľa ktorého, ak súd koná bez zbytočných prieťahov po tom, ako predseda súdu prijal opatrenia na základe sťažnosti podľa § 67 zák. č. 757/2004 Z. z., nedochádza k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Na tejto skutočnosti nič nemôže zmeniť ani fakt, ak konanie je vedené neprimerane dlhú dobu a k prieťahom došlo v predchádzajúcich obdobiach.“

Zákonný sudca vo svojom vyjadrení uviedol:

„Vec som prevzal ako funkčne mladý sudca v štádiu po vykonaní znaleckého dokazovania 21. 3. 2006, a vo veci som konal v miere zodpovedajúcej zaťažnosti súdneho oddelenia a skutkovej zložitosti veci. Vec je skutkovo zložitá, argumentácia sa opiera právne úkony z obdobia r. 1950 - 1970 a o právne nástupníctvo účastníkov. Vec som prejednal na pojednávaniach konaných 28. 3. 2007, 21. 5. 2008, 18. 2. 2009 a 23. 9. 2009. Dôvody odročenia vyplývali z prejednávanej veci a správania účastníkov, dňa 24. 5. 2007 sme nariadili opätovné znalecké dokazovanie, po pojednávaní 18. 2. 2009 sme pripustili zmenu návrhu dňa 19. 3. 2009 a pojednávanie z 23. 9. 2009 bolo odročené pre súčinnosť so štátnym archívom. Vo veci je opätovne vytýčený termín 2. 12. 2009.“

V reakcii na vyjadrenie okresného súdu právna zástupkyňa sťažovateľov neuviedla žiadne nové skutočnosti relevantné na posúdenie veci.

Právna zástupkyňa sťažovateľov a podpredseda okresného súdu oznámili ústavnému súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Ústavný súd preto v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. 8 C 166/1996 ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania:

Dňa 6. februára 1996 bol okresnému súdu doručený návrh M. S. a E. S. na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré patrili do dedičstva po poručiťelke A. Z., rod. T. (matka navrhovateliek). Vo februári 1996 okresný súd pripojil súvisiace dedičské spisy a v marci 1996 zaslal návrh na vyjadrenie odporcom. V máji 1996 okresný súd vylúčil jeden z dedičských spisov „za účelom dodatočného dedičského konania“. Stav tohto konania zisťoval v auguste 1996.

Prípisom z 1. marca 1997 okresný súd vyzval právneho zástupcu odporcov, aby predložil doklady k nehnuteľnostiam (notárske osvedčenie, zámennú zmluvu, darovaciu zmluvu) a právneho zástupcu navrhovateliek, aby predložil doklad, z ktorého vychádzali pri určení hodnoty predmetu sporu. Uznesením z 18. apríla 1997 okresný súd vyzval navrhovateľky na doplnenie a opravu návrhu. Podaním doručeným 25. septembra 1997 navrhovateľky žiadali o určenie termínu pojednávania.

Dňa 15. februára 1999 okresný súd vyzval navrhovateľky na doplatenie súdneho poplatku za návrh. Podaním doručeným 20. apríla 1999 právna zástupkyňa oznámila, že navrhovateľka v 2. rade zomrela a označila jej dedičov, s ktorými navrhla pokračovať v konaní. Prípisom z 26. apríla 1999 okresný súd vyzval notárku, aby oznámila okruh dedičov po navrhovateľke v 2. rade a predpokladaný termín skončenia dedičského konania. V auguste 1999, októbri 1999, júni 2000, auguste 2000, októbri 2000 a januári 2001 okresný súd zisťoval stav dedičského konania po navrhovateľke v 2. rade a 26. januára 2001 zabezpečil do spisu rovnopis dedičského rozhodnutia. Prípisom z 9. februára 2001 navrhovatelia žiadali o určenie termínu pojednávania. Prípisom z 5. marca 2001 okresný súd vyzval Ing. G. K. (právnu nástupkyňu po poručiťelke v 2. rade), aby oznámila, či trvá na podanom návrhu. Okresný súd 23. mája 2001 nariadil pojednávanie na 27. jún 2001. Na tomto pojednávaní právna zástupkyňa predložila upravený petit vzhľadom na zmenu účastníkov na strane navrhovateľov. Okresný súd pripustil rozšírenie okruhu účastníkov na strane navrhovateľov (navrhovateľ v 2. rade JUDr. E. S., navrhovateľka v 3. rade Ing. G. K.) a pripustil zmenu návrhu. Prípisom zo 6. júla 2001 okresný súd žiadal Štátny okresný archív v Žiline o pripojenie spisov. Na pojednávanie 12. septembra 2001 sa nedostavili účastníci. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 14. novembra 2001, ktoré bolo odročené pre

účely opravy osvedčenia o dedičstve, o ktoré mali požiadať navrhovateľky v 1. a 3. rade s tým, že okresný súd určí termín pojednávania po jeho predložení.

Okresný súd 28. októbra 2002 zistil, že nebola vykonaná oprava rozhodnutia o dedičstve. Podaním doručeným 14. apríla 2003 navrhovatelia žiadali o nariadenie pojednávania. Pokynom zo 4. septembra 2003 zákonná sudkyňa nariadila pripojiť dedičský spis a následne jej predložiť vec. Podaním doručeným 11. septembra 2003 navrhovatelia žiadali o nariadenie pojednávania a predložili kópiu opraveného osvedčenia o dedičstve. Okresný súd 24. októbra 2003 nariadil pojednávanie na 12. november 2003. Podaním doručeným 11. novembra 2003 sťažovatelia upravili návrh petitu. Na pojednávaní 12. novembra 2003 právna zástupkyňa uviedla, že navrhovateľ v 2. rade berie svoj návrh späť a žiada konanie vo vzťahu k nemu zastaviť. Okresný súd rozhodol, že konanie nezastavuje a nepripustil zmenu návrhu. Pojednávanie bolo odročené z dôvodu vyhlásenia rozsudku. Na pojednávaní 18. novembra 2003 okresný súd zrušil uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené, a pojednávanie odročil z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania.

Uznesením z 8. marca 2005 okresný súd uložil sťažovateľom zložiť preddavok na trovy znaleckého dokazovania a uznesením z 8. apríla 2005 nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie, ktorého zároveň ustanovil za znalca. Podaním doručeným 26. mája 2005 súdom ustanovený znalec oznámil, že bol vyčiarknutý zo zoznamu znalcov. Okresný súd 14. júna 2005 ustanovil inú znalkyňu, ktorá 21. júla 2005 oznámila, že pre pracovnú vyťaženosť nemôže posudok vypracovať. Prípisom z 9. septembra 2005 okresný súd vyzval znalkyňu, aby upresnila svoje dôvody na účely preskúmania ich opodstatnenosti. Po doplnení dôvodov okresný súd uznesením zo 7. októbra 2005 ustanovil iného znalca, ktorý predložil znalecký posudok 14. decembra 2005.

Uznesením z 24. januára 2006 okresný súd rozhodol o priznaní znaleckého a zaslal posudok na vyjadrenie právnym zástupcom účastníkov konania. Právna zástupkyňa navrhovateľov požiadala 27. januára 2006 o zaslanie geometrického plánu, ktorý bol

súčasťou posudku, a 1. marca 2006 oznámila okresnému súdu, že s podaným posudkom navrhovateľa súhlasia.

Okresný súd 8. marca 2007 nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 28. marca 2007. Na tomto pojednávaní právna zástupkyňa predložila upravený petit, okresný súd pripustil jeho zmenu a pojednávanie odročil pre účely doplnenia znaleckého dokazovania podľa návrhu právnej zástupkyne navrhovateľov. Uznesením z 20. apríla 2007 okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, ktorý predložil posudok 10. mája 2007. Uznesením z 24. mája 2007 okresný súd rozhodol o priznaní znalečného a zaslal posudok na vyjadrenie účastníkom konania. Podaním doručeným 11. júna 2007 právna zástupkyňa upravila petit. Uznesením z 28. júna 2007 okresný súd pripustil zmenu návrhu.

Okresný súd 25. februára 2008 nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 19. marca 2008. Prípisom z 19. marca 2008 okresný súd žiadal notárku o zapožičanie spisu. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 21. mája 2008 a bolo odročené z dôvodu poskytnutia lehoty navrhovateľom na úpravu petitu a predloženie návrhov na doplnenie dokazovania. Uznesením z 9. júla 2008 okresný súd pripustil zmenu petitu podľa návrhu doručeného 9. júna 2008.

Okresný súd 9. januára 2009 nariadil pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 18. februára 2009. Navrhovateľa predtým 5. februára 2009 predložili opäť zmenu petitu a ďalšiu zmenu navrhli podaním doručeným 18. marca 2009, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením z 19. marca 2009. Okresný súd zrušil pojednávanie nariadené na 15. apríl 2009 z dôvodu zmeny návrhu a odporcov vyzval, aby sa k tejto zmene vyjadrili. Okresný súd nariadil 30. júna 2009 pojednávanie na 23. september 2009. Navrhovateľa predložili 14. augusta 2009 návrhy na vykonanie dôkazov. Prípismi z 26. augusta 2009, 24. septembra 2009 a 3. novembra 2009 okresný súd požiadal Štátny archív v Bytči o zaslanie potrebných dokladov. V roku 2009 sa ešte uskutočnilo pojednávanie 23. septembra a 28. októbra, ktoré bolo odročené na 16. december 2009.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovatelia sa svojou sťažnosťou domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. V obsahu týchto práv nie je zásadná odlišnosť.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (napr. II. ÚS 219/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní

a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.

Z hľadiska predmetu konania, ktorou je určenie vlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam, ústavný súd nehodnotí vec ako právne zložitú berúc do úvahy, že rozhodovacia činnosť všeobecných súdov v obdobných veciach sa opiera o ustálenú judikatúru. Z hľadiska nárokov na dokazovanie však možno považovať vec za skutkovo zložitú, a to z dôvodu nariadenia znaleckého dokazovania, ako aj rozsahu a predmetu dokazovania (okolnosti právneho nástupníctva a okolnosti nadobudnutia vlastníckeho práva právnymi predchodcami sťažovateľov), tak ako na ne poukázal zákonný sudca vo svojom vyjadrení. Skutková zložitnosť veci však nemôže ospravedlniť pomalý a nesústreďený postup príslušného súdu.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by sťažovatelia prispeli k doterajšej dĺžke konania. Na druhej strane možno súhlasiť s vyjadrením podpredsedu okresného súdu, že podávanie návrhov zo strany sťažovateľov v krátkej dobe pred pojednávaním ovplyvňuje priebeh konania v tom smere, že je často dôvodom na odročenie pojednávania pre účely rozhodnutia o ďalšom postupe, čo vedie k predĺženiu konania, ktoré nemožno pripísať na ťarchu okresného súdu.

Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov, bol postup samotného okresného súdu.

Z prehľadu konania ústavný súd zistil, že okresný súd počas viac ako 13 a pol roka trvajúceho konania nepostupoval v prerokúvaní veci plynulo a v jeho postupe sa opakovane vyskytli obdobia nečinnosti, ktoré majú charakter zbytočných priet'ahov a ktoré v celkovom súhrne spôsobili predĺženie konania o takmer 5 rokov. Ústavný súd takto hodnotí obdobia od 20. augusta 1996 do 1. marca 1997, od 29. apríla 1997 do 15. februára 1999, od

18. novembra 2003 do 3. februára 2005, od 1. marca 2006 do 8. marca 2007, od 28. júna 2007 do 25. februára 2008 a od 9. júla 2008 do 9. januára 2009.

Okrem zistenej nečinnosti ústavný súd poukazuje aj na nesústredený postup okresného súdu, keď napr. vyhlásil dokazovanie za skončené a pojednávanie z 12. novembra 2003 odročil na účely vyhlásenia rozhodnutia a následne na pojednávaní z 18. novembra 2003 svoje rozhodnutie zrušil a rozhodol, že je potrebné nariadiť znalecké dokazovanie.

V súvislosti s hodnotením primeranosti dĺžky trvania konania ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už vyslovil, že z ústavnoprávneho hľadiska je neprijateľné, aby právna neistota v napadnutom konaní nebola odstránená ani po uplynutí takej dlhej doby, v danom prípade po uplynutí viac ako 13 rokov od jeho začatia (m. m. napr. IV. ÚS 260/04, IV. ÚS 127/08).

Vzhľadom na zistené obdobia nečinnosti a s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania (viac ako 13 rokov) ústavný súd dospel k záveru, že okresný súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 166/1996 porušil základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Pretože konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 8 C 166/1996 nebolo do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti právoplatne skončené, ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenej veci v ďalšom období konal bez zbytočných prietahov.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadali, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie každému po 10 000 € vzhľadom na dlhodobý stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzajú v dôsledku postupu okresného súdu.

Pretože ústavný súd nepovažoval za primerané konkrétnym okolnostiam prípadu vysloviť len porušenie základného práva sťažovateľov, rozhodol aj o priznaní finančného zadosťučinenia. Pri rozhodovaní sa riadil zásadami spravodlivosti a zohľadnil dĺžku posudzovaného konania, zistené zbytočné prietahy a ostatné okolnosti prípadu a dospel k záveru, že v danom prípade bude primerané všetkým okolnostiam prípadu priznať sťažovateľom finančné zadosťučinenie každému v sume 3 500 €.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v súvislosti s právnym zastupovaním advokátkou JUDr. M. P., Ž. Ústavný súd priznal sťažovateľom úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a jej podanie) vykonané v roku 2009 podľa § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) po 115,90 € za každý úkon s uplatnením 20 % zníženia (§ 13 ods. 3 vyhlášky) a režijný paušál po 6,95 €, po zvýšení o daň z pridanej hodnoty, ktorej platiteľkou je právna zástupkyňa, spolu v sume 711,64 €.

Okresný súd je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia podľa bodu 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2009